

Side assist

We kunnen het hebben over ons prachtige vak, hoe mooi de klussen zijn, hoe fijn de collega's, Daarbij zeg ik zelf vaak: 'ik doe dit nu al 36 jaar en het wordt tijd dat ik eens echt ga werken'. Gewoon omdat ik heel graag doe wat ik doe, vooral in teamverband. Geweldig! En het aantal uren achter elkaar maakt ons niks uit, aanpakken die handel!

Nu las ik onlangs van een collega dat die bijna in slaap was gevallen achter het stuur. Toen bedacht ik me dat ik het ook heb meegemaakt, maar ik viel écht in slaap. De eerste keer was een jaar of vijftien geleden. We hadden een klus in Duitsland voor een Nederlandse zanger die daar een eigen concertje gaf voor het goede doel. Hij wilde dat graag gefilmd hebben, dus hij nam graag een crew mee uit eigen land. Samen met mijn neef Patrick, die stage bij me liep, ging ik erheen. Een rit van bijna 6,5 uur.

In de vroege avond kwamen we daar aan. Opbouwen en later op de avond samen aan de bar. Gezellig. De ochtend daarna vroeg eruit, technische check, repetities en in de avond de show. Er was voor ons een hotel geregeld voor twee nachten, maar ik reed liever na de show naar huis.

Rond middernacht zijn we gaan rijden met een busje en een aanhanger vol met materiaal. Dat ging best goed, totdat ik in de vroege ochtend vanaf Breda naar mijn woonplaats reed en op de snelweg tegen Patrick zei dat ik hem weer veilig had thuisgebracht. Hij vertelde me dat hij wakker was gebleven om mij in de gaten te houden. En het gekke is dat hij me binnen een minuut daarna wakker maakte. Ik was echt in één keer weg, zelf niks gemerkt. Hij heeft ons dus gered van een minder goede afloop.

De tweede keer was vorig jaar, na een liveklus in Amsterdam. Ontzettend lange dag in de Amsterdam Tower en alle bekabeling moest door het trappenhuis naar boven, uit mijn hoofd de negentiende verdieping. Na de uitzending afgebouwd, ingepakt en met regiewagen met aanhanger huiswaarts. En werkelijk nét vanaf Amsterdam Zuid-Oost op de A2 richting Utrecht ging het mis. Ik viel in slaap, wederom niks gemerkt. Nu zat er niemand naast me op de bijrijdersstoel, wel hoorde ik de side assist van de auto piepen en een auto die naast me reed claxonnerde. Weer gingen mijn ogen open zonder dat ik er erg in had dat ze dicht waren gevallen. Mijn hart ging flink tekeer...

Tussen deze twee gevallen zat ongeveer vijftien jaar. In al die tijd was ik alert op dit soort zaken, maar toch sloop het er weer in. Teveel uren maken, gewoon doorgaan en onvermoeid aanpakken. Toch maakt dit soort dingen je wel écht wakker...met dank aan Patrick en mijn side assist.

John Huijbregts

cameraman – editor - regisseur

john@camerateam.nl